

Armen, selv graa og bukkeskægget og let haltende paa det ene Ben, var han en levende Anskueliggørelse af, hvad han havde været og havde betydet for sin Samtids Ungdom: Skovguden, den store Pan, der med sin Tryllefløjte havde lokket endog de Forsagte ud til Livsforyngelsens hellige Kilder og et Øjeblik havde faaet det degnetunge danske Folk til at danse.

Mellem de mange Tilskuere inde i Salen var ogsaa Jakobe. Hun var bleven siddende i den samme Stol, hvori hun havde overværet Koncerten, fordi hun ligefrem havde haft ondt ved at rejse sig, saa dødmæt var hun; ogsaa fordi Musiken og den hele Danselarm gjorde hende godt, idet den forhindrede hende i at tænke.

Hun havde dertil haabet at kunne være mere upaaaagtet her end inde i Stuerne; men ulykkeligvis havde Kandidat Balling kastet sig over hende, og han sad nu og snakkede løst og fast om Poul Berger.

Jakobe hørte dog knap paa ham. Hendes Øjne søgte frygtsomt rundt i Salen efter Per. Hun havde intetsteds kunnet se ham, hvorimod Nannys gyldengule Skikkelse idelig saaes mellem de dansende. Hun tænkte da, at han vel havde slaaet sig ned i Rygeværelserne, og hun ønskede kun, at han vilde blive der. Hun sad i stadig Angst for, at han skulde komme og byde hende op til Dans. Hun troede sig ikke længer i Stand til